

[Grünbaum.]

den konservative ordfører. Men det er da klart, at vi er enige om de store linjer i denne lovgivning; det er ikke det, striden står om i dag ved denne anden behandling, der drejer sig om de ændringsforslag, der er stillet. Vi er jo enige i, at der skulle ske disse forbedringer på hele dette område — vi har selv været med til at lave et ikke helt ubetydeligt forarbejde til den lovgivning, der her skal gennemføres — og vi er også enige i, at butikkerne skulle have bedre afskrivningsregler, så det er ikke det, striden står om. Det drejer sig kun om, hvorvidt det kan være rimeligt, når man fra regeringens side har lagt op til et bredt forlig, når finansministeren ved første behandling har appelleret til enighed, henstillet, om vi kunne blive enige, at finansministeren så accepterer, at de tre partier kommer med ændringsforslag, som han vel ikke vil sige ikke er væsentlige i forhold til regeringens forslag. Og dér synes jeg jo ikke man kan skyde sig ind under, at folketingsmedlemmerne skal have større indflydelse; det er da klart, at det er partierne og kun partierne her i denne sal, der bestemmer ved deres afstemning, hvilken lovgivning der skal gennemføres, men vi lever dog under det, man kalder for parlamentarismen, og der er jo en vis sammenhæng imellem den regering, man har siddende, og den partifordeling, man har i folketinget, så helt skyde ansvaret fra sig synes jeg ikke finansministeren kan. Når der forhandles i et udvalg om så store ændringer i forhold til regeringsforslaget som det, der her er sket, og finansministeren tiltræder de ændringsforslag, som dette flertal stiller, så mener jeg, at finansministeren dermed har et absolut medansvar for, at det, der er opnået, ikke er det, som finansministeren appellerede til, nemlig den brede enighed om disse meget vigtige afskrivningsregler, men tværtimod et spaltet folketing, hvor vi har de tre regeringspartier på den ene side og stort set resten af folketinget på den anden side. Jeg synes ikke det er rimeligt, netop fordi vi jo er så tæt på hinanden, netop fordi vi i det store og hele var enige om disse positive ting, der skulle ske med afskrivningsreglerne, så at komme i sidste øjeblik med disse ændringer, især ikke når man erindrer

sig, at der bag det forslag, regeringen kom med, stod praktisk taget hele dansk erhvervsliv. Det må man jo heller ikke glemme. Det er noget, der er grundigt drøftet i afskrivningsudvalget, inden det kom frem. Og jeg vil da også sige til hr. Haunstrup Clemmensen, som henviser til, at spørgsmålet om, hvem der vil få fordelene, er grundigt behandlet i dette afskrivningsudvalg, altså det erhvervsmæssige afskrivningsudvalg, at han skal gøre sig den ulejlighed at slå op i betænkningen og se, hvad dette udvalg i virkeligheden siger om det. Det siger nemlig det samme som det, jeg har sagt her i dag, at det er en meget betænkelig sag at foretage disse store udvidelser for butikbygninger, netop fordi det er højst tvivlsomt, om det overhovedet kommer butiksindehaveren til gode. Jo, selvfølgelig; hvor han selv ejer ejendommen, ude i provinsen f. eks., dér vil han få fordel af det, men i masser af tilfælde vil han ikke få det; muligvis kan det engang ad åre, når der måske bliver stor konkurrence på butiksejendomsområdet, nedfælde sig i en noget lavere husleje, men indtil videre vil det betyde kapitalisering af ejendomspriserne, det vil betyde en inflationsstigning for butiksejendommene. Og det kan betyde en ekstra omsætning af butiksejendomme med det formål at opnå de 6 pct.s afskrivning, for den har man jo kun på nyerehvervede ejendomme, ellers har man jo efter det ændringsforslag, der nu foreligger, kun 2 pct., og det er også en stor fare. Naturligvis er der også en risiko med 4 pct. og med 1 pct., men den er jo givetvis mindre. Og det vil jeg gerne have lov til at sige her i dag, at det er ikke principperne, vi er uenige om; dér er tværtimod fuld enighed. Det er realiteterne, vi er uenige om, og vi er altså bange for, at denne regering, sådan som vi her har set det, ikke i tilstrækkelig grad er så indstillet på at skabe samarbejde omkring disse vigtige problemer, som den burde være, hvis den ville føre en virkelig erhvervsvenlig politik.

Jeg kan heller ikke lade være med at sige, at der er også den anden part. Så kan man sige, at nu rejser Grünbaum skel i befolkningen igen, men der er jo også en anden part, der er den store gruppe af lønmodtagere, som ikke har disse afskrivnings-